

אשת הספר

קה. פעם הייתי עם מיקי בייקווי ו- הכרתי את אלברט פיני. לא דיברתי איתו, באותה הזדמנות, אבל הסתכלתי עליו דימקרו.

אבל זה כלום! הכרתי גם שניים מהחיי פושיות: את רינגו ואת ג'ורג'. שניהם היו שיכורים. הם לא ידעו מהחיים שלהם, ואני לא חושבת שהם זוכרים אותי. אבל אני זוכרת אותם.

כן, עשיתי אז חיים! אז מה הסוף של כל המציאות האלה? הסוף שאני מבשלת מקרוני בבית."

היא הביאה איתה, חוץ מכל הבגדים, גם סל מלא פיאות נזירות, שבעלה, הספר, עשה כמו ידיו. הפיאות נגמרו לה עוד לפני שהיא הספיקה בכלל להוציא אותן מן הסל.

תמוי מור, התאומה הבלונדית, קנתה פיאה בלונדית, כי השער האמיתי שלה עכשיו צבוע לשחור. ג'וזי כץ, בעלת השערות החומות שהן עכשיו והובות, קנתה פיאה חומה. פרוי סגל הגיניגית הסבי עית, קנתה, לעומת זאת, פיאה נזכרית גיני גיית.

למרגלית יש שערות שחורות, ולמרות שבעלה ספר, היא השאירה אותו שחורות. עבורה נותרה, כמוכן, הפיאה השחורה. אבל היא, לפחות, לא שילמה בעד הפיאה הזאת כסף.

מרגלית

אבל באמריקה זה עבר לי, ביחוד אחרי שהתחתנתי.

אני תמיד מסתובבת בחברת גברים, אני לא אוהבת נשים, נשים כל מה שיש להן בראש זה: השמנת-רונית-רונית-השמנת. עכ"כ שיו אני שוב בארץ, אני די מבסוטה. אמריקה זה לא הארץ שלי, שם הכל גורם לי לעצבים, אני רבה עם כולם. כאן זה הארץ שלי אבל מה לעשות, בעלי לא יכול לסבול את הישראלים שם, אז בטח הוא לא יסבול אותם כאן. הוא צעיר ממני בשלוש שנים, הטיפוס שלי תמיד היה פלוי בוי צעיר.

כמובן, לא לזמן ארוך, כי לזמן ארוך זה משעמם. בארץ היו לי ג'וזי ארקי, לארי ווקר, שמזויק קראום, וכל מיני טיפוסים מהסוג הזה.

מה שמגע אותי באמריקה זה ההתרגשות מההופעות היהודיות. את מתארת לך אותי, הפרנקית, שרה את שירי ווי די לבנות? את יכולה לתאר לך דבר כזה? אבל זה מה שהם רוצים. פעם ניסיתי לשיר להם היו לילות, אז הם כמעט נרדמו. התחילו לצעוק: יידיש יידיש, או התחלתי לשיר יידיש, זה הסוף שלי, אני אומרת לך.

לפני הנשואין עוד עשיתי חיים באמריקה, היא מרבת עם הרבה חיי והגו, ואניגוד, וכשהיא משתדלת יש לה אפילו קצת מב"ט אמריקאי. באמריקה, היא אומרת, כור לש לומדים משק. אסתר טובי מסתובבת שם עם בנדים של כוכבת הוליוודית כמו בארץ. הולך לה, כמו לכולם, אני, לפני שכאתי באמריקה, היתה לי תקופה של כאבי לב והתאהבויות, קצב של אחת לחודש. שלי, או באתי."

פעם כל נסית הכירה את מרגלית אנקורי, וקראה לה מארגול. בינתיים היא עזבה את הארץ, כולם שכחו אותה, ועכשיו היא באה לחדש את ההכרות הישנה. את כל הזמן בו הספיקו לשכוח אותה היא בילתה באושר באמריקה, התחתנה עם ספר, שיפרה וטיפחה את השיער שלה, ומילאה את הראש שלה בפיאות נזירות.

היא באה לארץ בחורה, לבד, בלי בעלה. למה?

כי את בעלי לוקחים לחייטאם, היא אומרת, וחוזק מזה, כשאת באה לארץ יותר טוב לבוא לבד. מה, השתגעתי לבוא לכאן ולדבר אנגלית?

לא שזה היה לה קל לבוא הנה לבד. היא דחקה הסכימה, אבל בעלה לא כל-כך. הוא הרשה לי בקושי לבוא הנה. הוא פוחד עלי שאני חתיכה. הוא לא סומך עלי. יש לי איטלקי קנאי בבית, והוא מקנא כל הזמן. הבטחתי לו להיות ילדה טובה. לא על הגייר, אבל הבטחתי.

באתי לחדש ימים, לפסח, לנוח קצת לבלות, אני עוד צעירה, אני יכולה לבלות, לא? בת כמה אני? בשביל העתון אני בת 23, טפו טפו טפו, שפה במקום אני אמות אם לא.

באמריקה יש לי הרבה בעיות, והבעיה העיקרית שלי היא שאני לא אני. כשניסיתי להיות ישראלית באמריקה לא הלך לי, התחיל ללכת לי רק כשהתחלתי להיות אמריקאית. באמריקה ישראלי לא צריך להיות אמן כדי להופיע. היהדות שם מתה על ישראלים, אם רוצים לשיר צריך רק לתפוס סמבו, לשלוח מכתב הביתה שישלחו את המילים וזה הכל. אבל פתאום לא לי לברוח מכל זה הביתה. מה לעשות, נמאס לי על כל הראש. הרגשתי שחסר לי קצת האני שלי, או באתי."

היא מרבת עם הרבה חיי והגו, ואניגוד, וכשהיא משתדלת יש לה אפילו קצת מב"ט אמריקאי. באמריקה, היא אומרת, כור לש לומדים משק. אסתר טובי מסתובבת שם עם בנדים של כוכבת הוליוודית כמו בארץ. הולך לה, כמו לכולם, אני, לפני שכאתי באמריקה, היתה לי תקופה של כאבי לב והתאהבויות, קצב של אחת לחודש. שלי, או באתי."

יוקר

המחיה

פוקה הירש עמד להתחתן עם הקו"ט סטה-הפרינציפסה הרזונת-הנסיכה-האיטלקיה פיאנצ'לי, אבל הוא לא התחתן איתה, כי יום אחד הוא החליט ש"500 דולר ליום זה הרבה, אפילו אם מקבלים בשביל זה רוזנת.

אחרי הרזונת הוא מצא את מרלין מוני רי. לא בדיוק, אבל אחת שנורא רוצה

פריטה

להיות. זוהי פריטה, שהיא בעצם ספרית: לסריטה יש מחשופים לא קטנים מאלה של מרלין מונרו, ומה שיש לה להראות מתח תם, גם הוא לא יותר קטן. חוץ מזה יש לה שיער בלונדי פרוע. כדי שיהיה פרוע, היא פורעת אותו במיוחד, יום יום במספרה שלה.

פוקה החליט שהבחורה הזאת תעלה לו יותר בזול מאשר הנסיכה הקודמת. אבל הוא טעה. מיום שהכירה אותו מקרוב התחילה סריטה ללכת עם שמלות ארוכות עד הרצ'פה, והוסיפה לה הרבה אביזרים על הלבוש שלה.

אבל היא התאכזבה. התברר לה שקנתה את כל האביזרים לחינם. הם רבו ונפרדו. הוא נורא קמפן. היא הכריזה עליו לאחר הסיום, "על נסיכה הוא יכול להוציא 500 דולר ליום ובשבילי לא?"

התייר והתיירת

מספחות על הראש, עם בגדי קיץ, והתנהגה כתיירת זרה לכל דבר. אבל לאחר שבועיים נמאסה לה התחפושות יחד עם הבילוי, היא קנתה כרטיס במטוס לתל-אביב, ויש לה אומרים שאת הכרטיס קנתה בשיתוף עם תייר אחר, אותו הכירה באילת בזמן ה- בילוי עם התייר הקודם.

היא נסעה עם התייר השני והשאירה את התייר הראשון לבד. הוא גילה לעצמו את הראש, ותוך כדי כך גם חתך אותו. אחרי שסיים, הלך למסעדה וסיפר ששודדים התנפלו עליו וגנבו לו את הבחורה שלו. השוטרים לקשיבו לדבריו, והביאו אותו לבית-חולים לחליליות.

בינתיים הזעיקו יידידיו של האומלל הזה את אביו מחוץ לארץ. הבחורה, האשמה בכל העניין, גם היא באה לבקר. אולי זה עזר, כי הבחור יצא מבית-החולים.

אבל במקום לחזור לחיים החופשיים הוא החזר לבית-הסוהר. משום שביתתים הת- ברו שבזמן שידיתו הסתתרה באילת מפני בעלה שחיפש אותה, גם הוא הסתתר — מפני האינטרפול שחיפש אותו. וייתכן מאד שאם לא היה פונה למסעדה שתימצא לו את אחובתו — לא היה מתגלה. ובמקום לבלות בבית-המשוגעים ובבית-הסוהר, היה יכול להמשיך להשתוף על שפת-הים באילת, עד עצם היום הזה.

מוטב השכל — אל תחפשא את האשה במסערה.

אם לעורכי-דין יש תמיד עסקים עם ארתי פרחי, גנבים ופושעים הרי עכשיו מסתבר שלעיתים גם לנושותיהם יש עסקים כאלה. אשתו של עורכי-דין יודע בתל-אביב, בלונדית וזהרה, הכירה באחד הדיסקוטקים גיטריסט מדומק. היא בילתה איתו בדיסקוטק, ואחר-כך ירדו שניהם לאילת. באילת היא דיברה אנגלית, הסתובבה עם

בה לחי

אני לא יודעת מה קורה במדינה הזאת לי אחרונה: כולם מתחננים, ולא טמס מתחת ניס, אלא באמריקה דוקא.

סיפור הנישואין האחרון, עליו אני עומדת לספר לכם, עולה לדעתי על כל קודמיו. רבנו, הרב הראשי של ישראל, הרב יהודה אונטרמן (84), שהתאלמן לפני כחמש שנים מאשת חיקו ואם בניה, נישא בשנית.

אך המזל הרע דרף אותו, את כבוד הרב, וגם אשתו השניה נפטרה. זה קרה לפני שנתיים.

בימים אלה עומד הרב אונטרמן לנוסע לי ארצות-הברית. ותנחשו בשביל מה? כדי לי הנישא בשנית. ותנחשו בשביל מה? כדי לי כה לחי!

נבחרת הנוער ומכבי תל-אביב נחם ("מי קר") בלו בהרכב הקבוצה, כדי שיוכל ל- נווה לפני מישחקי הנבחרת. בלו שיחק בכל זאת. עכשיו שפר מחפש לזפוק את מכבי בגלל זה, ובשלב הראשון הוא דופק את הבר של מאמן מכבי, הם מסבירים.

מאמן נבחרת הנוער עצמו הסביר, כי לולא היה חושש מהעיתונות היה מנפה את גיורא מנבחרת הנוער.

המוצא הנראה לעיין: הכוכב הצעיר ישוכנע להעניק יותר כבוד למאמנו, יסע לי מאנילה ויציל את המאמן ממפלוגת מבישות.

במישחק הנבחרת הבורגת של ישראל נגד פינלנד, בשבוע שעבר, בו השתתף גיורא שפילג, הובררה לפחות עובדה אחת: גיורא הוא מטובי הכדורגלנים המקומיים.

מאמן כדורגל שירצה כי גיורא ילחם עבורו, יצטרך להתאמץ לשם כך, ולא רק להוריד פקודות.

1:0 לטובת הפקיד

לפני למעלה מחודשיים נערך מישחק ה- גמר גביע ראש-הממשלה בליגה למקור- מות העבודה. המישחק נערך בין קבוצות בנק לאומי לישראל ואגד. אנשי הכספים ניצחו, קיבנו תעודות ומדליות. הובטח להם כי ראש-הממשלה בכבודו ובעצמו יעניק להם את הגביע, הנושא את שמו.

עד היום לא הוענק הגביע הנכסף. האח- ראי לתעלומה: בועז רסנר, הממונה מטעם הפועל על הספורט במקומות העבודה.

משחקי הכדורגל בליגה למקומות העבו- דה מיועדים לשחקנים שאינם פעילים ב- קבוצות אחרות, אך התקנון מרשה את שי- תופם של המישה שחקנים המשחקים בלי- גות ב'. אנשי אגד שיתפו אפילו שחקן ליגה לאומית אחר — צבי ("ציקו") פרקש מי- הכוח-מכבי רמת-גן. נוסף לפרקש הם רצו לשתף עוד המישה שחקני ליגה ב'.

בנק לאומי התנגד, לכן הסתפק אגד ב- ארבעה שחקני ליגה ב'. עכשיו מערערים אנשי אגד על תוצאת המישחק.

לעובדה שלעירעור אין כל יסוד, ושאינ מי שיטפל בו, אין כל השפעה על בועז רסנר. לבוסים הגדולים של הפועל אין זמן להתערב בפרשה, יכן יכול רסנר לבטל את חלוקת הגביע. שוב ניצח הפקיד את השחקנים.

עתונות

כתב חרוז

ההישג הספורטיבי מסי' 1 של השבוע לא היה שייך הפעם לספורטאי. הוא היה כולו של איש המעצמה השביעית, עורך מדור ה- ספורט של ידיעות אחרונות, דוב עצמון.

מזה חודשים שעצמון (29) הביע מעל דפי עיתונו את הסברה, שבלי מילובאן ציריך יהיה הכדורגל הישראלי טוב יותר. נוסף להבעת הרעה, טרח עצמון כמעט מדי יום להזכיר לקוראיו, כי ציריך הורשע על-ידי איגוד המאמנים היוגוסלבי בהשתתפות ב- קנוניה לקביעת גורלו של מישחק כדורגל במולדתו. העונש שהוטל על ציריך: קנס בשיעור של שני אחוזים ממשכורתו, כתר- מה לאיגוד המאמנים.

תומכיו של ציריך לא ראו בעין יפה את החדשות של ידיעות אחרונות. הפיצו את השמועה כי הן מצויות מן האצבע וכי כתבו היוגוסלבי של הצהרון הישראלי, ולאטומיל איגואטוביץ, מכתבו של העתון היוגוסלבי ברובה, אינו קיים כלל. אנשי ציריך אף הסתמכו על מברק של ההתאחדות היוגוסלאבית, כי היא לא הרשיעה את ציריך. העובדה שציריך הוא מאמן ש' הורשע על-ידי איגודו לא הוזכרה על-ידם.

עצמון שמע את השמועות, לא חשב פני- מיים. ביום החמישי בשבוע שעבר נשק ל- אשתו, הנמצאת בהריון, ביקר את אביו ה- שוכב בבית-חולים חיפאי, ונסע לבלגראד.

תוך יום אחד הוא השיג שם את מטרות. למחרת הוא החל לפרסם את רשמיו. תמי- צית הדברים: ציריך אומנם הורשע. כל פרשת השוחו היוגוסלאבית איננה ברורה, אך קרנו של ציריך ירדה פלאים במולדתו.

הדברים לא נתקבלו באוישות בישראל. האיש מסי' 1 של ציריך, חבר הנגלה ה- התאחדות מיכה אלמוג, פנה אל כן עירו הכריסבאי גיורא זר, שהוא כתב ידיעות אחרונות במקום. הודיע לו, כי אם ימשיך עצמון בפירסום רשמיו, יתבע אותו ציריך לדין על הוצאת דיבה.

עצמון, שהוא גם סטודנט למשפטים, לא נרתע. המשיך בפירסום. לציריך לא נותר אלא לחרוק שיניים.